

**TREI SUTE DE
CEAUȘEȘTI
LILIPUTANI**

Ciprian Măceșaru Am 39 de ani, sunt născut la Cămpina etc. Niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc despre mine. Trăiesc, așa cum trăim toți, într-o lume în care bombele explodează cu insistența artificiiilor de revelion, în care femeile sunt violate, mutilate, în care copiii li se pune, în numele nu știu cărui zeu, arma în mână, în care milioane de oameni își iau drept model personaje ca Marx, Lenin, Stalin, Mussolini, Hitler etc. Avea dreptate Churchill, democrația nu e perfectă, dar e cel mai bun sistem politic pe care-l cunoaștem. Altcineva (nu-mi amintesc cine) spunea: „să fim intoleranți numai cu intoleranța“. Și cu asta sunt de acord. Îmi plac oamenii liberi și morali. Detest orice formă de extremism. Detest crima. Cam atât pot să spun acum despre mine. Ar trebui să fie suficient.

Vladimir Tismăneanu M-am născut la Brașov pe 4 iulie 1951. Este firesc să trăiesc în Statele Unite, de mic copil mi-am dorit să fiu liber de ziua mea de naștere. În plus, nu-i puțin lucru să ai parte de focuri de artificii chiar de ziua ta! Predau științe politice la Universitatea Maryland, aici, la Washington, începând din 1990. Țin cursuri despre radicalism, totalitarism, ideologii, revoluții, utopii. Încerc să le transmit studenților mei ce a însemnat nihilismul politic inspirat de mituri apocaliptice. Sigur, citim cărțile clasice, dar adaug, în prelegeri, și elemente de umor, mă rog, de umor negru. De pildă le vorbesc despre cele patru reguli ale supraviețuirii în comunism și fascism: 1. Nu gândi; 2. Dacă gândești, nu vorbi; 3. Dacă gândești și vorbești, nu scrie; 4. Dacă gândești, vorbești și scrii, nu fi surprins! Îmi plac muzica clasică, Barbara, Brassens, Brel, Leonard Cohen, Vermeer, Francis Bacon, Dostoievski, Camus, Cărtărescu, Susan Sontag, Hannah Arendt, Anna Ahmatova, Monica Lovinescu, Kołakowski. Detest gândirea unică, iubesc eclecticismul. Fiul meu Adam m-a întrebat recent cum m-aș defini. I-am răspuns: intelectual american de origine evreu-român.

Redactor: Lidia Bodea
Coperta și concepția grafică: Mihail Coșulețu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marieva Ionescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Proeditură și Tipografie

© HUMANITAS, 2016

ISBN 978-973-50-5308-6
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Cuprins

Microargument
Pe aripile internetului 7

Ciprian Măceșaru
Microistorii. Poem 9

Vladimir Tismăneanu
Microistorii. Eseuri 35

Microargument
Pe aripile internetului

La bază, secvențele care alcătuiesc *Microistorii* au fost asemenea unor mostre de istorie orală, materia lor brută fiind ulterior tratată într-o cheie poetică. Am vrut să arăt că și vieți insignifiante pot vorbi convingător despre totalitarism (chiar dacă fără glorie pentru personajele implicate), că un sistem atât de monstruos precum comunismul poate fi „citat” indiferent unde pui lupa, că răul se vede până și-n pliurile unor destine secundare.

Mi-a venit apoi ideea colaborării cu politologul Vladimir Tismăneanu. Un gând nebunesc, dar nu aveam nimic de pierdut. I-am trimis poemul pe Facebook, într-un mesaj, propunându-i să realizăm un fel de diptic, pe un „panou” să apară perspectiva poetică, pe celălalt viziunea sa, a unui

specialist în problema totalitarismului. Am fost uimit când mi-a răspuns (și încă foarte repede), arătându-se încântat de ideea unui astfel de experiment istorico-poetic. Totul a decurs perfect.

Iată că lumea noastră supertehnologizată (cei din viitorul nu foarte îndepărtat probabil că vor râde de această afirmație) poate fi nu doar vampirizantă, ci și extrem de eficientă. Un savant din SUA și un poet din Militari s-au putut „întâlni“, fie și doar pe căi virtuale. Nu e miraculos?

C.M.

Ciprian Măceșaru
Microistorii
Poem

*Lui Vladimir Tismăneanu,
de la care învăț mereu ce e macroistoria*

Acum, atunci, aici, acolo, flux, reflux...

Sunt foarte tânăr, am 39 de ani, mai tânăr de atât nu pot să fiu.

E în mine o formă de avânt limitrof. Granița e nevăzută și de aceea poate fi peste tot. Altădată, pentru a călători foarte departe, suficient îmi era drumul de la o bordură la alta.

În corpul meu sunt diferențe orare, n-am să ajung niciodată întreg la întâlnirea cu mine. Există în asta și un avantaj: mereu vor rămâne părți neînvinse.

Mă uit la televizorul alb-negru din copilărie și văd umbre care vorbesc bulgărește. Mama e în bucătărie, în norul de aburi, e tânără, tata lipsește, îl vom vedea abia seara. Stau pe canapea și privesc, nu se-nțelege nimic, dar e viață de altundeva. Acum, în februarie 2016, scriu rândurile astea și nu știu cum să opresc televizorul. Am călătorit în mai multe țări din Europa, am văzut orașe uimitoare și oameni de toate felurile, dar viața a rămas captivă în umbrele care vorbesc bulgărește.

Tata era pompier, spărgea ușa, incendiul nu exista, o făcea din instinct, ca un ultimatum, vreau să dorm, vreau să dorm, casa vagon se lărgea când pompierul se bălăbănea spre patul din spate. Ne aliniam pe pragul dintre camere, două erau toate, și-l priveam pe pompierul erou. Ca niște cărbuni, ochii noștri se aprindeau, ardea totul în noi, rămânea doar cenușă, atât de puțină cenușă, mai ales în călcâie se aduna. Însă până spre seară, prin nu știu ce minune, eram din nou

cu ale noastre pe dinăuntru, pregătiți să ne facem scrum încă o dată. Glorios, pompierul avea să se-ntoarcă, să se arunce în patul din spate.

Bere indiană, Kingfisher, deja două, I'm a little bit dizzy, văd nuduri pe site-ul unei fotografe urâte. Cândva, pe timpul lui Ceașcă, două poze pitite de tata în *Cartea zidarului*, le mișcai și femeile goale-ți zâmbeau, ba una îți făcea dulce cu ochiul.

Tata, când nu era pompier sau la crăsmă, zidea case pe Valea Prahovei, aproape toată Valea Prahovei era zidită de el. Când mergeam cu trenul la Bușteni, tata ne arăta pe geam: „și aia, și aia...“; numa' Castelu' Peleş nu era zidit de el și încă vreo două chestii.

A treia bere. I'm a little bit excited! M-aș putea uita la un film erotic indian, ar fi mai eficient decât un duș foarte rece. În